

efter min Mening heller intet at frygte. Alle de Fortællinger, man møder op med om en nær forestaaende Stormagtskrig mellem England og Tyskland, have efter min Overbevisning intet paa sig, der er ingen Sandsynlighed for, at disse to Magter ville komme i Krig med hinanden. Og skulde det ske, er det min Overbevisning, at Danmark kan ligge uberørt af en saadan Krig.

Det er glædeligt at se, at overfor alle disse Krigsrygter, som dukke op, og med hvilke man søger at skræmme Sindene og gøre dem modtagelige for at gaa med til det, man nu agter at gennemføre, er der andre Kræfter, der virke for Fredens Bevarelse, og Kræfter, som maaske rumme betydelig større Styrke og Kraft i sig end de, der søge at udmale, at en saadan Krig skulde være nær forestaaende. Jeg skal her tillade mig at henvise til, hvad vi Socialdemokrater have skrevet i vor Betænkning, og med den højtærede Formands Tilladelse skal jeg oplæse nogle faa Linier heraf:

„Berlin, 31. Marts. Socialdemokratiet i den tyske Rigsdag motiverede i Dag et Forslag til en international Indskrænkning af Rustningerne og Afskaffelse af Priseretten. I Haab om, at de engelske og tyske Socialdemokrater staa ved hinandens Side i Fordringen om Fred, sendes Arbejderpartiet vor broderlige Hilsen i det tyske Socialdemokratis Navn.

Paul Singer.

Herpaa indløb følgende Svar:

London, 31. Marts. Det engelske Arbejderparti er af hele sit Hjerte med eder og deler eders Bestræbelser for at fremskaffe en international Overenskomst, som standser Udgifterne til Rustningernes Kapløb, og som afskaffer Kaperretten.

Med de bedste Ønsker for eders Held og broderlig Hilsen fra Arbejderpartiet.

Henderson.“

Det forekommer mig, at det er glædeligt at høre Røster som disse, hvor to store politiske Partier sende Hilsener til hinanden og opfordre hinanden til gensidigt Arbejde for Fredens Skyld. Der er intet andet politisk Parti, der kan fremvise et Sidestykke til dette, at et Parti i et Land henvender sig til andre politiske Partier i andre Lande og beder dem hjælpe til at arbejde for Fredens Bevarelse og Rustningernes Afskaffelse. De samme Tanker ere komne stærkt frem, naar Arbejderne have været samlede til Møde i de senere Aar. Jeg kan saaledes henvise til den Resolution, som blev vedtagen paa

Stuttgarter-Kongressen i 1907. Jeg tror ikke, der foreligger nogen klarere og bestemtere Manifestation for Freden end den Resolution, som blev vedtagen paa Stuttgarter-Kongressen i 1907. En saadan Vedtagelse, bag hvilken der staar Millioner af politisk og faglig organiserede Arbejdere, giver Tryghed i Retning af Fred og staar som en glædelig Modsætning til de Løfter, der gives, naar Fyrster komme sammen. Selv naar de kysse og omfavne hinanden, ved man, at naar de komme hjem, er det første, de gøre, at kræve uhyre nye Bevillinger til store Rustninger. Men naar vi rejse hjem, efter at have talt i Fredens Interesse, lade vi Handling følge paa Ordene; saa fremsætte vi vore Forslag om at afskaffe Militærudgifterne; vore Ord og vore Handlinger give en ganske anden Tryghed for Fredens Bevarelse end de Fyrsteord, der veksles ved adskillige Lejligheder.

Den ærede Ordfører og hans Parti skrive i Betænkningen om vort Forslag følgende: At det vil medføre en aarlig Udgift af mange Millioner, at man ikke derved vil faa nogen som helst Magt, med hvilken man sættes i Stand til at opfylde Landets Forpligtelser som neutral Stat, og endelig siges det, at vi ville miste vor folkelige Selvstændighed, som nu fra alle Sider respekteres. Ja, det er sandt, at vor Selvstændighed respekteres fra alle Sider, og der gøres ikke fra nogen Side Indsigelse imod vor fri Ret til at handle, som vi finde det fornøftigt. Men hvorfor respekteres vor Selvstændighed i Øjeblikket? Mon det er paa Grund af den Hær, vi have, eller paa Grund af vore faa Krigsskibe, hvoraf de fleste ere gamle og ubrugelige? Eller er det paa Grund af de elendige Fæstningsværker, der ligge omkring København? Nej, naar alle Magter ere enige om at respektere vor Selvstændighed, er det, fordi vi ere et fredeligt Folk, der ikke fornærmer nogen, ikke udøsker til nogen Side, men ere, hvad enhver maa indrømme, en god Nabo. Vi ere et flittigt og dygtigt, i Sammenligning med andre vel oplyst Folk, og vi ere ogsaa et vel anset Folk. Det mærker man navnlig, naar man kommer til internationale Sammenkomster. Man mærker, naar man mødes som Arbejderrepræsentant med Arbejdere fra hele den øvrige Verden, at Danmark er et vel anset Land, og man mærker det ogsaa ved andre internationale Sammenkomster. Det er alt det, der gør, at vor Selvstændighed respekteres, men ingenlunde vort Krigsbe-